

НА КАФЕ В КОНФУ

/ разказ /

Разхождах се вчера отново сама в квартал Конфу. Познават ме вече хората, спират се, поздравяват ме, възприемат ме като част от квартала. Мисля си аз, вече всичко съм разбрала, няма какво повече, знам как е било тук преди, знам, как е сега и от какво има нужда. И въпреки тази младежка увереност, очите ми жадно и умолително се въртят и нещо търсят, нещо чакат. Реших да се спра да си поговоря с магазинера в магазинчето на ъгъла. Там където продават най-хубавите яйца в квартала от почти щастливи добруджански кокошки.

Разминавам се с една възрастна дама, която си е купила сладолед, но не в кутия, а във фунийка. Става ми много мила и си спомням за моя дядо, който много обичаше да си угажда и в същия миг знам, че не мога да не спра тази сладоледена баба. И точно за нея искам да ви разкажа днес.

Баба Евдокия се казва. Изглежда като на 70, но казва, че годините ѝ са много и са тайна. Може би сладоледът във фунийка я подмладява. Беловласа, леко прегърбена, блага и усмихната, кой яде сладолед намръщен, с много лека и елегантна походка. Не бърза за никъде. Живее в квартала от 50 години. Първо са имали къща, от неузаконените. Малка им е била, разширили я сами, после малко трудно им било да я узаконят, но "тогава всичко можеше да стане". Сега живее в блок на четвъртия етаж. "Не е същото" - казва.

Моля я да ми разкаже малко повече, все се надявам на някоя нечувана история. Тя ми се смее и изведнъж ми предлага да ми направи кафе в тях. Приемам с удоволствие. Досега никой не ми е отворил вратите на жилището си. Качваме се в блока, един от първите построени. Тухлен, с огромни апартаменти. Нейният се води 89кв. м, а реално е над 120. Огромен и тя живее сама там. Две големи спални, хол, трапезария, кухня, една тоалетна и баня, пералня, килер и още една тоалетна. Ние в Париж и на 60 квадрата сме безкрайно доволни.

Целият ѝ апартамент е в картини. Цветя, улици, къщи. Тази улица ми напомня нещо и тази там с детската площадка.

- Рисувам квартала от 50 години насам. Това ми е хобито! - споделя баба Евдокия.

- Но улиците са по-различни! -забелязвам. Няма много коли, има повече зеленина!

- Аз ги рисувам такива каквито ги искам да бъдат, - изважда една папка и започва да ми показва. - Ето това е старческият дом в бъдещето, има училище на мястото му, а около училището - пейки за възрастните хора. Затуй, - казва - са разпуснати младите сега, защото са откъснати от старите. Много си ги гледат сами родителите и връзката с третото поколение се

губи. А ние като ги гледаме младите и по лесно приемаме годините. Ето това, - казва - е градинката до къта за отдых. Разказвах един ден на дъщеря ми как много обичах да ходя на опера и театър като млада, но живеехме с мъжа ми при свекърва ми в Максуда. Там беше много мръсно и много кално. За да отидеш на театър, трябва да имаш хубави дрехи, хубави обувки, така беше преди. И приготвяме се ние и свекърва ми ще дойде до спирката да ни вземе галошите, ние с обувките си, новите, лачените, дето сме си ги приготвили, ще отидем на театър. Като се прибираме вече няма значение как ще се приберем. - и казва - разказвах го на дъщерята, и тя ми казва: " Ми то и тук е така мамо. Не може с токчета да стигнеш до булеварда покрай къта за отдых ако минеш, по пътеката, дето хората са я направили, между храстите и дърветата, ако е кално ще се изцапаш, вечер може да се убиеш, че няма светлина, а от другата страна ако заобиколиш, там пък от едната страна асфалтът е от време оно, от другата откъм подпорната стена хич го няма и тесен е пътят, ученици като, има сутрин и вечер не можеш да се разминеш."

Рисунката пред мен е на градинка с пътека и лампи. Следващата рисунка е на детската площадка, с цветя около нея, на новата спортна площадка под старческия дом, на улица Магнолия - широка и красива. И на новия паркинг. Не мога да повярвам, че баба Евдокия има толкова идеи за квартала си, толкова иновативни идеи. Питам дали е показвала картините си на съседите. Изведнъж странна усмивка се появява на лицето и.

- Ти – казва - не знаеш явно коя съм и как ми викат. Вещицата ми казват. Защото имам едни сили дето никой не ги разбира. Мога да гадая, да лея курщуми, да гоня дяволи. И знаеш ли какво правя? На връх Илинден, вечерта, мога - казва - да преобразя едно място в квартала, ама само за този ден, по изгрев слънце пак се връща същото. И от години все това правя, но хората, да знаеш, се страхуват от хубавото и като видят как може да бъде после си мислят, че са сънували и не полагат усилия да го направят. И ми викат вещицата, а пък аз виждам, че е възможно, и само малко усилия трябва, някой да се разтропа в общината, друг да организира хората. И така аз си живея тук с рисунките с и и се чудя на този Илинден какво да променя.

Още много неща ми разказа баба Евдокия, на кафе даже ми погледа. Обаче няма да ви кажа какво ми предрече.

Като излязох от тях и пообиколих квартала и по-друг ми се стори, още по-хубав, по-зелен и някак си по-млад. С дъх на сладолед. И на кафе с вещица...

Автор: Ивелина Иванова, 2020г.